

— Μπορείς νάν τό φέρεις αύριο τό πρωί ;
— Αύριο τό πρωί ;... Τί λέτ' έκει ; Μόλις θά
μπορέσω νάν τό έτοιμάσω σ' ένα μ'ηνα !
— Σ' ένα μ'ηνα ;
— Μόλις. Είν' εύκολο νά διαβάζουμε στίχους ;
μά νάν τούς γράψουμε είνε πολύ δύσκολο. Για ένα
καλό ποιήματα χρειάζονται δυο μ'ηνες τό λιγώτερο.

— Τί λες ;
— Άν εί θάρεις ; νάν περιμένω δυο μ'ηνες νά-
ρθει η Μούσα μου κ' ή έλευσεσθε της για νά μπο-
ρέσει νά γράψει. Δίχως τή Μούσα δέ μπορεί κανέ-
νας νά γράψει στίχους.
Κι' αν ή Μούσα αύτή δέν έρθει ;
— Έρθει.

— Δέ μπορεί νάν τ'η γράψει ένα γράμμα
και νάν τήν παρακαλέσει νάρθει άμέσως για νά
μή τήν περιμένω δυο μ'ηνες ;

— Πρέπει πάντα μονάχη και δέ χρειάζεται
νάν τ'η γράψει κανένα.

Πού μένει ;... Είνε πολύ μακριά ;
— Ναι, είνε πολύ μακριά, μά μπορεί νάρθει.

— Από στεριά ή από θάλασσα ;
— Όχι, έντιμώτατε κύριε, όχι !

— Τί είνε τό άρμον αυτό πρόσωπο !... Πούθε
θάρται ; Πές μου, για νά μπορούμε νά βρούμε τόν
τρόπο νάν τή φέρουμε... Άν τ'η δίνουμε μιά ή
δυο χρονιάς άδειε, θά μπορούσε νάρθει τούτη τή
βδομάδα ;

— Ναι, αν τ'η δώσετε δυο χρυσά νομίσματα
τό πρώτο έπιδοποιείται κ' ή Μούσα μου θάρθει
τρέχοντας αύτή τή βδομάδα, άποκρίθηκε ή Δί-
κω Μούσα ποιητής. Όταν άκουσε νά μιλούν για
χρυσάρι.

— Γράψ' της λοιπόν, δώ της χαιρετίσματα
άπο μέρος μου και πές της, ότι ή 'Αμπσαλόν 'Αγός
θέλει νάν τή δει.

Πολύ καλά ! Χαίρε, Κύριε ! Φχαριστώ σας
είμαι δούλος τ'ης έπιμότητάς Σας και σας παρα-
καλώ νά δεχτείτε...

— Όχι είπεν ή 'Αμπσαλόν 'Αγός δέν τε
λείωνεν άκόμη... Δέχτηκα ήτι ζητήσατε τι
θέλατε νά δεχτώ άκόμα ;

— Τή διαθεσίμωση του βιβλίου σ'εβαπτισ-
μού, κύριε... Κι' μένω ταπεινότητος θεράπων τ'ης
'Υμετέρας 'Εξοχότητος !

(Απ' τή Γαλλική μετάφραση του Zabel Oha-
nessian και Georges Goussent).

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΠΑΤΡΙΟΙ

Φίλτατε Νουμά

Σ' ένα τραπέζι του Ζαχαράτου βρήκα πετα-
μένα τά «Πάτρια» (δράχμον τ'ης εταιρείας τ'ης ύπερ
των πατριών άμύνης) και με προσοχή τά διάβασα,
για νά ιδώ τί θέλουν αύτοί οι πατριώτες του Ραμά.

Μά σου βεβαιώω άγαπητέ, πώς δέν κατάλαβα
τίποτα. Δέν μπορώ νά πιστέψω πώς οι σοφοί κύριοι
τ'ης επιτροπής των «πατριών» κοπανούν άέρα κ'
άναγκάζονται νά πιστέψω πώς ή χοντροκεφαλί ή
άσοφος είμαι, και δέν κατάλαβα τό σκοπό και
τά γραφόμενά τους μαζί. Τό φύλλ. άρ. 15 έχει έν'
άρθρο (κύριον άρθρο) με τήν επιγραφή ή «Εθνική
Συνείδησις». Μ' όλη μου τήν χοντροκεφαλιά και
τήν άτομία κατάλαβα ένα πράμα δηλ, πώς εκεί
μέσα κύριοι κλημαρίζονται οι Πάτριω με τά «Πά-
τρια». Γιατί βγαίνουν τά «Πάτρια», για ποιό σκοπό
μοιάζουνται, για ποιό εθνικό όφελος άγωνίζονται
οι πατριώ, δέν μπορείς νά τό χωρήσει τό κεφάλι
μου. Αυτό τό ξέρουν μονάχα οι πατριώ, τόχουν μυ-
στικό, δέ θέλουν νά τό δείξουν ούτε με λόγια ου-
σιαστικά ούτε με έργα ζουντανά. Μπορεί μέσα στά
κεφάλια τους νά πήραν φωτιά τ' άχρησ, μά έμεις
λάμψη δέ βλέπουμε μέσ' από τόσο χοντρά ντου-
γκάρια. Κι' πρώτα πρώτα μ' έναν τίτλο ή «Εθνική

Συνείδησις» κάθε άλλο περιμένει, παρά ρεklamα-
ρίσματα για τή φανταστική εργασία των κ. Πα-
τριών, που διαβάζουν βέβαια τό «Άγιο Ευαγγέλιο»,
άφου μας τό ζητούν κίολας με σημειώσες γραμμα-
τικές και συνταχτικές, και μας φουρνίζουν «Διδάχ-
ματα εκ του Ευαγγελίου», είδος πεζά ποιήματα
με σύμβολα ποιητικά, με φαντασία άγαλινόση,
και με ρητορικές άποστροφές. Για γλώσσα νά μιλή-
σουμε. Σχαινόματι.

«Επειτα, άμα διαβάσες αύτό τό άρθρο ή «Ε-
θνική Συνείδησις» δέ βλέπεις τό λόγο που τού
βάλανε τέτοιον τίτλο, γιατί εκεί μέσα ούτε και
μιάν εθνική συνείδηση μή παρουσιάζουν νά κίνη
τίποτα, ούτε μπορούμε νά πάρουμε για «Εθνική Συ-
νείδηση», εκείνο που νομίζουμε οι Πάτριω.

Και μάς λένε τ' άκόλουθα, που συμπληρώνει,
με τήν άδειά σας με λίγα λόγια δικά μου, χωρί-
ζοντάς τα τά στά βρώμικα από τά παστρικά τους.
«Ενισχύει ήμεις (άεροκοπανούμε) εις τόν άγώνη
τόν χλευσόν (του άεροκοπανίσματος και τ'ης τερτα-
ρευικής άταπάτης) ή φωνή (όχι έν Ραμά)
των πολλών, οίτινες άσύντακτοι (!) τέως (πρίν
βγούν τά «Πάτρια») και φοβούμενοι ότι όλίγοι ήσαν
και άνίσχυροι, (γιατί δέν παίρνανε δυναμωτικά
χάπια πύγγ των Πατριών) έσίγων, συνεκράτουν τόν
πόνον αύτόν (που ξαμολούν με τά χάπια των Πα-
τριών τώρα) και άνέμενον τήν εθνικήν σωτηρίαν
τίς οίδη πόθεν έκαστος (γιατί δέν είχαμε άκόμη
ξεφυτρώσει).» κτλ. κτλ. για νά μήν κάνω τόν κόπο
νά συμπληρώσω όλο τους τό άρθρο, άφου τά εύκό-
λως έννοούμενα παραλείπονται. Έτσι, στον ίδιο
σκοπό άπάνου, ξακολουθά τό ψαλτήρι των «Πα-
τριών». Για ίδε, με πόση φαινομενική μετριοφρο-
σύνη κρύβουν τή μεγάλη δουλειά που νομίζουν πώς
σκαρώσανε, και τί σκληρός έγωϊσμός κρυφοδείχεται
στά λόγια τους. Και μάς λένε πάλι.

«Άλλο είδή ενισχύει ήμεις ή έγκρισις και έπι-
δοκιμασία και επανάληψις ιδεών πρό τριατίας
έτι ως έν ειρατή έγκλείστων και έν ταίς μάλλον
περωτισμέναις διανοίαις, ή μετά τόλμης και πε-
ποιθήσεως γενομένη υπό όμιλών σεβαστών και
έπιβλητικών, άνομιλογοούντων ότι αύτή είναι
άληθής ή βασιλική όδός, ήν δέον ν' ακολουθήσθ
τό έθνος...» Δηλαδή: τώρα που βγήκαμε μείς: στή
μέση με τήν παλληκαριά, μας, τολμούν όμιλοι σε-
βαστοί κ' έπιβλητικοί νά έγκρίνουν, νά έπιδοκι-
μάσουν και νά επαναλάβουν τίς ίδέες που φανερώ-
σαμε. Αύτοί τώρα επαναλαμβάνουν, σαν παπαγά-
λοι, τίς ίδέες μας, ένθ πρίν τρία χρόνια δέν εί-
χαν τήν τόλμη και τήν πεποίθηση νά έγαρίνουν
και νά επαναλαμβάνουν τέτοιες ίδέες, άφου δύο
χρόνια μονάχα είναι που βγαίνουν τά «Πάτρια». Κ'
έτσι οι όμιλοι αύτοί, τώρα που ύπάρχουμε Πά-
τριω και «Πάτρια» άνομιλογοούν «ότι αύτή είναι
ή βασιλική όδός, ήν δέον ν' ακολουθήσθ τό έθνος,
(αύτή είναι ή όδός που δείξαμε έμεις: οι πατριώ
στό στρατό τό έθνος).

Και παρακάτω μάς ξαναλένε σ. . . όπως πίν-
τες, μιά φωνή επαναλάθωσιν. . . αυτά: ταύτας
τας άρχάς, ως έκηρύξαμεν». Κι' αύτοί οι πάντες
είναι οι τεταγμένοι τήν φρούρησιν των πνευ-
ματικών επάλλξεων του γένους, επανέλα-
βον τάς άρχάς των Πατριών έρωτηθέντες από τόν
έν Κωνσταντινουπόλει πνευματικόν άρχηγόν και
έθνάρχην.

Παινούνται μόνοι τους οι κύριοι αύτοί, χωρίς
νά κάνουν τίποτα, κ' ύστερα σου λένε πώς οι πολ-
λοι του: άκολουθούν (!) και πώς «ή μία μετά τήν
άλλην οι Έπραι Σύνοδοι των του έθνους έκκλησιών
ώσεί εύλογοΰται τήν σημαίαν τ'ης ύπερ των πατριών

άμύνης, άνεγνώρισαν τήν εδύτοχον ήμών διάγνωσην
και ηύχθησαν δσα ηύχθημεν», για νά φτάσουν
στό συμπέρασμα πώς εξασθενοΰσιν ούτω οι κίνδυνοι
πρό τ'ης έξεγερμένης εθνικής συνείδησεως» και νά
μπορέσουν νά βάλουν στο άρθρο τους τήν επιγραφή
ή «Εθνική Συνείδησις». Τόσο ξέρουν τί θά π'η εθνική
συνείδηση, όσο ξέρουν για ποιά Πάτρια άγωνίζονται
«Κλεψα πώς ύστερα ήπ' τό έξάψαλο του Ραμά
θα βάζανε γνώση. Μά αύτοί είναι χειρότεροι κ'
πό άπιαταδιδάκτοι.

Δέξου τους χαιρετισμούς μου

Άεροπολίτης

SILENTII DISSOLUTIO

Δέν πρόκειται για τή ποιήσι του κ. Σιλίου.

Αύτή άρκατά μάς συγκίνησε και περσότερο, όπου
λίγώτερο κατάλαβα. Σάν νά άσπύ πιά τώρα ή ποιητής
ήπο τόν λήθηρα, τού τον έπαρημ, πάλει τα ματια του
νοιότα πιά-όθηναι, τηραει όλο και βίσιος, και με και-
νούργια ζωή μπαίνει στον καινούργιο του άρμον, στη ρι-
λοτορική τάδε, φηδόντες εν δόλο, φηδόντες νά βυθισθή
στού κόσμου τό μυστήριον. Και φηδόντες χαίτη. Αυτό
πολύ μάς συγκίνησε. Μά δέ πρόκειται είπαμε, για τόν
ποιητή, προκειται για κάτι άλλο. Μίσθ άπο τόν ίδιο
τό χαμό άλλο, που έσως περίσσευε και τό ποιητή, χα-
μένος κ' αύτος, προλαγίζει. Ρού κ. Καμπάνη το μπέρδεμα
ξέπερα και τού Σιλίου το ούδέριον. Και άχρη τους λό-
γους μου νά τον συγκρίνω με φιλοσόφους. Αφου στην
άρχη καταστρώνει τες θεωρίες του γιά τήν τέχνη, άκτι-
ντοκουμένα πρωταγορεύει για τήν «Ελλάδα σέ μιά
γλώσσα πρωτότυπη, όπου άρχει επίκραν Σαμφράκου και
μάς ένθυμίζει τό χαριτωμένο Μελαχχικό με τό μπουκα-
λίκι του, άφου σηκώνει σάννα άνακτόν των άλαδόντων
του ποιητών και τούς ρίχνει, άφου στένει βρωμ σέ κάτι
καινούργια (όχι τή σάννα συμβόλα όχη, κοιτάζει, έρχε-
ται και στο δικό του τόν ποιητή. Τόν κρίνει, τόν βρίσκει
συμφωνο με τες φιλοσοφικές του θεωρίες δηλ νά πρωτείσει
πολλά ζεάκωναι φωτισμένοι και άπ' αύτόν τόν ποιητή.
«Είπα μου φαίνεται πώς κάπως πιστε είπα, γιατί σ'εξεί
μάς λέγει πώς καταλάβαινε ότι ήμαί, νάν έγραφέσταμε.
Αυτό μονάχα ή ποιητής δά ήταν συγχωρημένος εν τ'όληρα
«Όπως συγχωρημένος δά ήταν και ή κοιτικός φιλόσοφος,
έν τό ίδιο έλεγε για τήν κριτική του

Μά τί λένε και οι άλλοι. «Ενας άπ' τους άλλους έμεις,
που θελήσαμε νά κινουμε κριτική στην κριτική, βρίσκομε
πώς ή κριτικός σε όλη του τήν μελέτη τούτο μονάχα κα-
τορθώνει, νά μή λέγη τίποτα. Και τό κατορθώνει σωριά-
ζοντας ότι έτυχε νά διαβάσθ, ριζίζοντας σέ παραταξη όμοια
και άνόμια, πηδόντας από λατινικό σέ λατινικό, όπου
φαίνεται νά έχη αυτός και ή ποιητής μεγάλη άδυναμία.
Και έτσι ή μελέτη του κ. Καμπάνη, μάς ένθυμίζει τή
θεοκρίτεινη 'Αλεξάντρα τού θεοκρίτεινου Λυδάρων...
Μά ως είναι. Αύτα δέν είναι τίποτα. Άλλοίμονό μας έν
έληθ, καμιά μέρα από τό Ρέντη, όπου φιλοσοφεί, με γιο-
κίτες τες στίποι άπο ποιήματα σύδρων με τες θεω-
ρίες του.

Τό τσεκούρι

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Περιεχόμενα τού όθου τευχου, των «Παναθηναίων»
Λυκοδότη, Η άλιεία των κοινάλλων, Γ. Ευνουπόλου Η
φούρκα διήγημα, Θ. Παπασημητρικούπουλου Η, ή προ-
φοράς τ'ης Έλλάνων, Γλώσσας, Φιλ. Δωρικού Η οικία
όπου έγεννήθη ο Γκαίτε, Γ. Ευπολότου Φιλολογικά
τινα, Μάξ Χοχδερφ Έπιστολά εκ Θεσσαλίας, Ζ. Πα-
παντωνίου Λογιός Άντίλογοι, Γράμματα—Τέχνη—Ε-
πιστήμη.

— Τό όον τεύχος τ'ην Μυσιστορημάτων και διηγημα-
τιών περιέχει τόν Λόδιον τού Κέπλε, τήν Βέρνικη Όλεσ-
δοβι τού Γόργη και τήν Κουτσάδω τού Μοισαπά.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Έφημερίδι «Φώς» τ'ης Σάμου. Σ' εύχαριστούμε
που σ' ένα άπο τά τελευταία φύλλα σου άνεκήμοστέους
δύο άρθρα μας, τό «Νά, άνθρωπος» και τά «Ελευθερία
επαγγέλματος τού συνεργάτου μας κ. Ι. Σταμνοπούλου,